voor grootouder

Opa op de dijk

Jij fietste tegen de wind in alsof het een wedstrijd was die je al jaren won. Zonder versnellingen, de pet diep over je ogen, de jas open, want koud had jij het nooit.

Op de dijk wees je ons de dingen aan. De reiger die stond te wachten. De boot die te diep lag. Het weer dat eraan kwam, nog voor de radio het wist. Jij las het land zoals anderen de krant lazen.

Je zei niet veel. Je hoefde ook niet veel te zeggen. Een knik was genoeg, een hand op mijn schouder, een pepermuntje uit je jaszak, nog warm van de tocht.

Nu waait het nog steeds op de dijk. Het water ligt er nog, de reigers staan er nog. Alleen de gestalte tegen de lucht ontbreekt, die ik altijd al van ver herkende.

Opa, ik ga er fietsen, met de wind tegen. Ik zal hard trappen en niet klagen. En als ik bovenaan even stilsta en uitkijk over het land, kijk ik met jouw ogen.

Jij hebt me geleerd waar ik moet kijken. Dat neemt de wind niet mee.

Lisanne Kors, Voor ik het vergeet

Je mag dit gedicht gebruiken bij een afscheid, met vermelding van de naam van de dichter. voorikhetvergeet.com